

Tigrincs

Kistigrincs belépett a kocsmába...

Mintha megindult volna egy hegyoldal. A férfiak legszívesebben bebújtak volna az asztal alá, hogy annak lapja óvja őket a természeti csapástól, de már annyira kikészültek este kilencre, hogy sóbálvánnyá meredve nézték Kistigrincs antréját. A tépett posztójú biliárdasztalon megálltak a golyók. A dákók vigyázzba szöktek. A játsszók négyyszögletes, vaslábú műbőrszékekre szédültek. A darts hegye kicsorbult a kopott festésű falon. A játékgép kihányta gyomortartalmát. A sörök és felesek megálltak koccintás közben, száj felé röptükben, s a levegőben lötyögtek. A nyelések, szavak bennszakadtak. A férfitorkok megszorultak, mintha Pipás Pista esett volna be az utcára nyíló ajtón. A füst tétován kipárnázta a műanyag ornamentikával silányított plafont.

Egyedül Mizse Lajos megbízott kocsmáros lesdelt kifelé élénkülő szemekkel a kármentő üvegdenevérvént csüngő poharai mögül. Kezében a törés határáig törölgetve egy nem is vizes borospoharat. Megbízott volt a pulton túl, de nem volt megbízott a szerelmen innen! Kisgyér Füvesember Józsi hasnyálmirigy gyulladása miatt kinevezett pótszemély ő. (Mert hisz: régi barátja Józsinak! Valójában Lajos csikágói vagány volt, aki még tinédzser korának viharos éjszakáiból ismerte Józsit. Mikor már erősen szorongatták a Keleti környékének stricijeit, gyorsan leköltözött Józsi után, aki persze hívta is, mert egy széles karimájú, pesti éjszakán, a második tálca kisfröccs után kiderült, ők tulajdonképp rokonok. Lajos nagybátyja feleségének volt egy unokaöccse, na, és ennek az unokaöccsnek a másodunokatestvére kellett legyen Lajos azon az estén. A rokonság tényét könnyes-fröccsös összeborulás pecsételte meg...)

– Mi van, te, népjóléti biztos? – ugratták némelyek rendelés közben mélyen, bizalmasan behajolva a pléhborítású pulton. Ám legtöbbször csak taknyosnak hívták a háta mögött, oly erővel kimondva a szavakat, hogy a légrezgés Lajos fülében is ott kalapált.

Kisgyér Józsi kórházi ideje alatt, akiről az a hír járta, hogy fiatalon még a New Yorkban is pincérkedett a messzi, nagy Budapesten, ahol is rászokott a nyugtatóra ivásra, Lajosunk összeszúrta a levelet annak *titkos* barátnéjával, a fentebbi bonyodalmakat okozó Kistigrinccsel. De Lajosunk mindenkivel összeszúrta

a levet. Olyan röptében a legyet személyiség volt. Szüzek, elváltak, alkoholizálásba csúszó fehérnépek és menopauzás háziasszonyok reménye...

Kistigrincs lezöttyent a mindenkitől legtávolabbi székre, és megvetőleg hordozta körbe, egyébként, ha nem volt épp szerelmes, húsleső tekintetét. (Mert hisz: *similis simili gaudet!*) Asztalonként le is vették ezt a tekintetet a kocsmalétezés fémtálcájáról az őt megbabonázva méregetők. Persze Kistigrincsről, a nagyétvágyúról, is megvolt a véleménye a falunak. Szutyok egy nőszemély, igazi céda. (Mert hisz: a férfi félrejárásra van mentség, a nőcsapongásra nincs! Egyedül *egyetlen* férfi értheti meg az ilyen nőt, akinek a karjai közt kiköt! És sok férfiban ott lappang a megértés...) Aki ismerte, mind tudta, mindig van friss, még zöld banán az asztalán. Akik csak hírből ismerték, lelkük mélyén, mind arra vágytak, hogy a hegyomlás beborítsa őket. Örökön az vált a leggyanúsabb illetővé a kistigrincses, ráfogásos ügyekben, aki lehangosabban ágált ellene, midőn az ugratáscunami rácsapott... Mert ugratták egymást Kistigrinccsel faluszerte, sőt, még a környéki településeken is. Példának okáért a tetőn kalapáló ácsok: - Szívesen leesnél, Béla, ha a Kistigrincs hurkája fogna föl! Legközelebb, ha így bekarmolsz munka előtt, hívd is el, hogy puhára érkezz! A sír és kútásók: - Hogy a Kistigrincs szakadna rád, Karcsi, fogadok, ki se jönnél a gödörből, baszkikám, még a koporsót sem éreznéd, ha fölétek tennék! A pékek: - Öregem, te hajnali kettőre is bejönnél, Jenő, ha a Kistigrincset kellene dagasztani! A serdülő suttyók: - Gyömöszölnéd a húsát, mi, Pufus, még a farkad is ácsingózna, te, mamlasz?! - Na, a Kistigrincs adta a ritmust az elalváshoz, Tutikám?

Így csordogált szét a Kistigrincs iránti mérhetetlen, de lefojtott vágy Bértutaj község (vagy falu?) völgyében, mint télen a rossz tűzifától dagadó szmog...

Az a helyzet, hogy megyeszerte közkedvelt kirándulóhely volt a Nagy-Tigrincs, melynek búbja épphogy kiemelkedett a nagyon közép(szerű) hegység tarrá vágott tonzúrái közül. Abban is kitűnt e magaslat, hogy a tetejébe, ahol sűrű volt az erdő, felhúztak egy kilátót. Amikor azt alapozták és ácsolták, a munkások egyöntetűen azt nyilatkozták a megyei lap ufóra kihegyezett, ezotér munkatársának, hogy a hegy minden kalapácsütésnél visszanyögött, mikor pedig az ácsolat fáit kezelték ecsettel, mintha egy nőt cirógattak volna, oly édes szuszogások keltek a lombkoronaszinten. A megyéről szóló turisztikai kötetek sokszor fellapozott, fényképpel illusztrált helye lett a Nagy-Tigrincs kilátó, mely ötszázhuszonhárom méterről kínálta a látnivalót. Két várost, négy községet, tizenegy templomtornyot, számos szántót, egy folyócsíkot és a távolság szürkés-kék maszatját... Ha szemrevaló férfi mászta meg lihegve, túl nagy közökkel kialakított lépcsőit, a hegy gyomra felől finom remegések keltek, és a domboldalban található Szerelem forrás, mintha bővizűbben áradt volna a kirándulók kulacsába. Topográfiai érdekesség, hogy a Nagy-Tigrincset hol ötszázhuszonhárom méternek mérték, hol háromszázkilencvenkettőnek. Még lézerrel is. A huszadik század végi technika ekkorát, ennyiszor nem tévedhet! Ezért az alapjáraton szkeptikus szakma elkezdte lélegző hegynek hívni. A laikus

turisták is meséltek furcsaságokat. A Nagy-Tigrincs ösvényein gyakran el lehet tévedni. Összekuszálódznak a turistajelek. A magasabban lévő faágak lehajolnak a szebb férfiakhoz, és megcirógatják arcukat, nyakukat, sőt, lejjebb is. Alig érezhetően, de remeg az avarral borított föld, mintha gumimatracon járnának a túrázók, sőt, az emelkedést, süllyedést is érezni vélik egyesek. A környék kamasz hordái szívesen látogatják *a hol hegyet, hol dombot*, mert az a szóbeszéd kezdett elterjedni három falu felső tagozatosai között, hogy bármelyik fához hozzásimulva, azt átölelve, előbb jön el a gerjedelem, s az észveszejtő méreteket ölt...

Kistigrincs beléptére a pletykálni leült, háztáji fejkendők összebújtak, az édes likőrök több nyálat fakasztottak, és bizony sercegett az öntöttvas kályha a kiköpésektől. Céda, kurva, retek, ótvar, szutyok, szemérmetlen, dög, állat, redvás, éces picsájú. Ezek a szavak szivárogtak el Kistigrincsig a vége-hossza nincs, lemezgépi májklodzsekszonon át, de ő már hozzászokott, hogy hegyes a vélemény ott, ahol megjelenik. Aztán lassan belesimult Kistigrincs a kocsmá tér-idejébe. Jelenléte nem izgatta tovább az emberek, a tárgyak, a füst, a muslincák és svábbogarak, s a kit tudja, mik izgalomra hivatott molekuláit és sejtjeit. Magyarán minden visszazökkent a régi kerékvágásba. Kistigrincs ott volt. Túl a viharos antrén. Talán egyetlen nyoma jelenlétének, hogy Mízse Lajos sliccénél dudor nőtt. Lajos egy műanyag vonalzóval ütögette a dudort, ezzel hozva tudatalattija tudomására a nem kívánt természeti jelenség létrejöttét. Végül dudor apadtával kilépdelt Kistigrincshez:

- Mit iszol, Tigrincsem-kincsem? Van friss, alföldi Rizling meg Misina sörünk. Vagy valami édeset?

- Mízsecském, ne hergelj! Inkább zárj be hamarabb, és menjünk hátra! Egy ropit hozhatsz azért!

A téridő kocsmái szövetén újabb hullámok keltek. Már kisebbek, mint a nagy belépő nyomán, de keltek.

- Milyen pofátlan!

- A Kistigrincs vagy a Lajos?

- Mind a kettő, hogy rohadjon le a májuk! A Józsi kórházban, élet-halál közt, két hete, ha bevitték, de még az intenzíven van...

- Ja, ez meg nem elég, hogy elszerezi a Józsi nőjét (itt mindenki arra gondolt az asztaltársaságban, hogy Józsi meg előlük sajátította ki ezt a szilaj, jól megtermett kancát!), még a Józsi kocsmájában is dugja meg.

- Nézd, hogy néznek minket.

- Azt lesik, mikor megyünk el...

- Én csak otthon, kocsmában nem megy. [Röhögés.]

- Én kiülöm a zárórát.

- Én is. [Kuncogás.]

Kistigrincs anyja nem a Nagy-Tigrincs volt. Nem azért, mert nem lehetne az ember anyja egy krétakori földrajzi forma, hanem azért, mert Kistigrincsnek csak a ragadványneve volt Tigrincs. (Ja, hogy nem is gondolta másképp a kedves

olvasó?) Szóval Rozs Amália néven keresztelték Kistigrincs-hegyomlást. Apja ismeretlen. Anyja volt ugyan, de minek. Naphosszat magára hagyta egy padláson túrt, idejét múlt katiban. Mikor nagyobb lett, még egy hétre is elhanyagolta. A gyermekvédelem akkoriban még gyerekcipőben csámpázott, főleg a zsákfalvakban. A szurtos-szagos Amália mint hideg érem az égen, ragyogott a semmiben. Senki nem szerette. Óvodába nem járt. A háziállatok tanították az életre. A hajnalban fejt tehén talpraesettségre, a vasárnap délre sült csirke óvatosságra, és a téltre vágott malac túlélésre. A tanító sem szerette, mert selypegeve beszélt. A gyerekek sem, mert egy fejjel magasabb volt náluk. Egy tantárgyat kedvelgetett: a geográfiát, különösen tűzbe jött a hegy- és vízrajznál, viszont megszeppent a gazdaságföldrajznál. Hármasra szerette e tárgyat is. Később elvégzett egy konyhalány tanfolyamot. A városba járt a középiskola konyhájára zöldséget pucolni, edényt suvikszolni. Egyszer megfürdött a nagy levesfőző üstben, kis híja rácsukódott az önműködő fedél, de még idejében kicsusszant alóla, csak a derekát, hasát égette le. Első komolyabb viszonya a hatvanegy éves iskolagondnokkal volt. Utána falni kezdte a férfiakat. Persze csak egy szintig nyerhette el kegyeiket. Igazán jó pasik nem akadtak kivetett horgára, melyen két futball-labda méretű mell illegett csali gyanánt. De összejött egy tömött bajsú buszsofőrrel az erdőfordulóban, egy sörhasú jegypénztárossal a buszpályaudvar végén, egy rendszeresített, félvak, hajnali utassal a Bértutaj-Nagyváros viszonylat hátsó ülésén, végül a sánta, de biciklivel jól mozgó falugondnokkal is, akivel a Nagy-Tigrincs hajlataiban bújt el. Az erre szakosodott asszonyi tekintetek sokszor látták a domboldalban elveszni a Ferivel, az Ödönnel, a Jánossal, a Pállal, a Gergővel, kiérdemesült apákkal. Később, óvatosságból, bár fölösleges volt az óvatosság, hisz addigra mindenki tudta, hogy ő a falu kurvája, már külön ösvényeken mentek be a Nagy-Tigrincs rejtekeire a felhevült bérszeretők. A Salamon tökei sziklacsoport volt a megbeszélte szerelmi fészek, ahonnan messze hangzott a kék megannyi rezonanciája. Talán még a turisták is meghallhatták, s ráállhattak erre a frekvenciára. Talán a kilátó ácsai is e lány lökéshullámokat érzékelhették... Amália ez időben kapta meg az előkelő Kistigrincs ragadványnevet...

- Olyan tigrises, nem?
- Hengeres, baszod.
- Bajszos nősténymacska, mmm, hogy nyalom meg!
- Nagy, vérvörös karmokkal, hogy vájna a seggembe!
- Meg nyershús lehelettel. De egy Hubival persze meg lehet bolondítani...
- És azok a csíkos cuccai...
- Van a hátán meg a hasán egy sötét sáv, tiszta tigriscsík!
- Higgyem el, hogy láttad, ne kamuzz már!
- Nem kamu, tényleg ott van!

Telt-múlt a kérlelhetetlen, de jótékony mákonyokat alkalmazó idő. Mindenki tudta, hogy Kisgyér Józsit, ex kocsma- és Kistigrincs tulajdonost hosszas rehabilitációs kezelésre küldték a megyeszékhelyre, sőt, elvonókúrárt is javasoltak

neki. A szemek és a lelkek megszokták Kistigrincs minden esti antréit, már hogyne szokták volna meg, hiszen a Lajos pincérnőnek is alkalmazta szeretőjét. Jóba kellett vele lenni fölöttébb. Néhány szesztől megerősödött személyiség pedig jócskán kitömté borralalóval Kistigrincset, gondolva, hogy ezzel az ágyra járás lehetőségét *kövezik ki*. (Mert hisz: a szesztől megerősödött személyiségek mind azt hiszik, hogy Lajost bármikor ki lehet ütni, pofán lehet vágni, de minimum ki lehet cselezni, mit Lajost, bárkit!, s el lehet venni tőle, mit tőle, bárkitől, annak nőjét.) Lajost más férfiak kandi gondolatai nem igazán érdekelték. Tolasodott, terebélyesedett rablott kincsein. Még az is megeshet, Kistigrincs át is engedte magát néhanapján egyik-másik gavallér pénztárcának. De ezt csak akkor tehette, ha Lajos nem volt otthon, márpedig, mint már írtuk, Lajos a legyet is... Ha tehát nem volt otthon, legyecskék muzsikáltak a fülébe. Egyébként egész nap sülvé-főve édelegtek, csak egy-két fontos, lajosi elintéznivaló idejéig feladva a sülvéfőveséget. Ilyenkor Kistigrincs sem maradt vesztég. Hentente többször figyelték meg, néha még gukkerrel is (mert hisz: pusztá véletlenségből volt az irigy fehérnépeknél ilyes optikai vívmány!), *céltalanul* elbóklászni a Nagy-Tigrincs kevésbé ismert csapásai felé, melyeknek közelében hirtelen, zsupsz, beugrott a vadon falán... A jobb megfigyelő *etyepetyelepetyék*, azt is látni vélték, hogy Lajos távoztával a fiatal pár nagyszobájának függönye középre összezár, aztán hirtelen újra nyílik. Perceken át. Ilyenkor az FBI és KGB igazolvánnyal rendelkező nénik azt is észlelték szenzoraikkal, hogy a környező házakból, ahonnan jól látható e diszkrét jelezés, meg-megindulnak a kackiás, morzsás bajszok; kockás, molyrágta ingek; zsíros kalapok, pállott leheletek. Az igazán profi, 007-es ügynöki asszonyosságok, az egész nap ablakban élők, pedig még azt is tudták, melyik nap, ki irányítja kezdetben tétova, majd egyre sebesebb és célirányosabb lépteit a Nagy-Tigrincs felé szakadó Petőfi Sándor utcának...

Így teltek a hónapok. Békés megfigyelésben. Szeretetben. A Nagy-Tigrincs *lélekezésében*.

Egyszer aztán az a hír kezdte járni, hogy Kisgyér Józsi a tété gondoskodás ellenére is tétécs lett a megyei elvonón, és a sok kórság egyesült erővel jobblétre szenderítette. Mivel rokonok nélkül halt el, senki nem akarta a kocsmát elorozni Lajostól. Lajos pedig a győzelem mámorában még azt a papírt is megsemmisítette, amelyen ideiglenesen ráruházta a kocsmá működtetésének édes terhét és mesés hasznát a kórházba igyekvő Kisgyér...

Kistigrincs meg mintha gömbölyödött volna gyári hurkáin túl is. Csettintgettek a falu férfiai egymást méregetve, de magukra gondolva némi (jogos) aggodalommal. Köpködtek a falu asszonyai varázsköreikben egymáshoz hajolva és férjeiket méregetve némi (jogos) aggodalommal. Csúfolódtak a falu kölkei porviharként közlekedve...

Elközelgett a kilencedik hónap. Kistigrincset persze nem olyan fából faragták, hogy feladta volna pókhasa ellenére a pincérnősködést. Hogy dohányfüstben pácolja magzatát is? Nem igazán érintette meg... Ha neki akarták szegezni

e problémát, fejét oldalra hajtva kerülte el a szöveget, és széles vigyorral vágott vissza: – Közöd?

Egyik este a Kocsmáról *Lélekemelőre* keresztelt, még cégérrel is megtámogatott műintézményben a férfiak legszívesebben bebújtak volna az asztal alá, hogy annak lapja óvja őket a közelgő leszámolástól, de már annyira elkészültek este kilencre, hogy sóbálvánnyá meredve nézték Kisgyér József extulaj antréját. A tépett posztójú biliárdasztalon megálltak a golyók. A dákók vigyázzba szöktek. A játsszók négyszögletes, vaslábú műbórszékekre szédültek. A darts hegye kicsorbult a kopott festésű falon. A játékép kihányta gyomortartalmát. A sörök és felesek megálltak koccintás közben, száj felé röptükben, s a levegőben lötyögtek. A nyelések bennszakadtak...

Kisgyér torkából szárnyas szavak törtek elő:

– Hol van az a gennyláda?! Megöllek, te szemét!

Kistigrincs épp előjött volna a raktárból, félrehajtva a műanyag légyhességő függönnyt, de visszasurrant az ismerős orgánus hallatán, és veszettül kereste a hátsó kijárat kulcsait.

– Megöllek, te, szardarab! Elvetted a kocsmám, elvetted a nőm?! Tigrincs, te is nyomorultul fogsz pusztulni!

A kocsmaközönség szeszpácolt tagjai közül senki nem merte a kezében már kést villongató Józsit megakadályozni, vagy csak szép szóval zabolázni. A raktár felől éktelen csattanás hallatszott, mindenki tudta, hogy épp Kistigrincs szökik meg a nagyjelenetből. A söröshordócsere kínjaival küzdő, tűzvörös fejű Lajos földhöz döntette az alumínium kratért (újabb éktelen csattanás; ettől az összeboruló fejkendők veszettül rikoctozni kezdtek), a fiókból ő is előkapott egy fényes böllérekést, és a pulton átvetődve Józsi előtt termett...

Két felhevült kakas. Egy százkilós, baromfiudvari király és egy apró-fürge japán kakóca. Mínta táncot jártak volna, úgy köröztek a Lélekemelő közepén, döntve fel székeket akarva akaratlan, borítva asztalokat, söpörve le poharakat, billentve odább vállal a lassan körbe kerekülő kakasviadal nézőket. A távolban felharsant egy újabb *májkl dzsekszon* darab, a *bed*, s már mindketten tudták, hogy a dolgok visszafordíthatatlanok, ők rosszak, s itt valakinek vesznie kell, s a győztes diadala ellenére, ha nem is kakaspörköltben, de kaptárban végzi. A szóváltást, mely a másik teljes megsemmisítését hirdette: – Váááá! Megdöglesz, nyomorult, kibeleeleek! – Meglátjuk azt, te, dagadt madár! Előbb vágom el a torkod! – ve-lőt rázó üvöltés követte, amely vad rohamban csúcsosodott ki... Az örökmozgó diszkógömb fehér csillámfényei lézerkarddá varázsolták a vadásztört és a böllérekést. De karnyújtásnyira megtorpantak. Hőköltek. Levegőbe vagdaltak. Ingek, kabátok szabódtak. Karcolások estek. Egymás felé szúrtak. Aztán dulakodtak. Szuszogtak. Anyáztak. Majd hörrenés. Jajdulás. Puffanás. Röpkécsönd, melyet nyomban zihálás emésztett el. Egy nagytestű madár melldüllesztő zihálása. Visszaállt a tulajdonlás látszata! (Mert hisz: ha a vadnyugaton lennénk, így is történt volna!) A japán kakóca a földön vérzett. Üveges tekintetén kicsiny legyecskék szipókáztak...

- Most te jössz, Tigrincs. Hol vagy, nyomorult kurva?!

De akkor már Kistigrincs elviharzott a Nagy-Tigrincsre. Tudta, számára eljött a minden évre jósolt világvége. Kezében egy tekercs villanydrót, amit a raktár salgópolcáról emelt le. Kirohant, hogy felkösse magát a Salamon tökei sziklacsoport mellett ágaskodó tölgyfára... S láss csodát! Minden tervei szerint alakult.

Az igazságügyi orvosszakértő, megvárva a genetikai vizsgálatot, lakonikus megállapítást tett a bekapcsolt diktafon fölé hajolva: több embertől származó hímivarsejt, és egy fejlett lánygyermek volt benne... Az önkezűség nyilvánvalónak tűnik, de fennáll a gyanúja a csoportos nemi erőszaknak is, melynek okozata lehet a szuicid cselekmény... Katt.

És soha többé nem vett levegőt a háromszázkilencvenkettő méteren megállapodó hegy, ami dombként végezte...

